

GROTE KOUDE, VOORN VAN DE RIVIERPLAS

In de winter verzamelen de grote riviervoorns zich in diepe rivierplassen. Met de juiste aanpak kun je hier met de feederhengel mooie visdagen beleven. Wedstrijdvisser Henri Bresser laat in dit artikel zien hoe je die bakstenen van voorns aan de schubben komt.

TEKST: JUSTIN BURGGRAAF > FOTOGRAFIE: THOMAS BOELAARS

“Zie je die grote, rode baksteen daar in het water liggen?”, vraagt Henri als we arriveren bij een rivierplas aan de Nederrijn. “Die lag een uur geleden nog op het droge. Het water stijgt flink en dat betekent meestal actieve vis”, zegt hij hoopvol. Henri en zijn vaste kopelmaat Ben Koetsier installeren zich op een landtong tussen rivier en plas. Dat is een bewust gekozen stek. “De stevige zuidoostenwind en miezerregen maken het behoorlijk fris, maar beneden aan het dijkje zit je precies uit de wind. Dat is meteen een van de voordelen van het vissen op rivierplassen: er is bijna altijd wel een stuk oever waar je beschut kunt zitten.”

EERST PEILEN

Voordat Henri al zijn materiaal uitpakt, tuigt hij eerst slechts één hengel op. “Goed peilen is van essentieel belang voor een succesvolle, winterse feedersessie”, zegt hij terwijl-ie enkele testworpen maakt – met een lege korf zonder haaklijn – op afstanden variërend van 30 tot 50 meter. Zodra de korf het water raakt, begint hij te tellen. “Op ongeveer 42 meter duurt het 19 seconden voordat de 30-grams korf op de bodem belandt. Uit ervaring weet ik dat het dan een meter of negen diep is. Dat is prima voor de wintervisserij, waarbij je in de regel met een waterdiepte van 9 tot 12 meter goed zit.”

SCHONE BODEM

Zodra de voerkorf op de bodem ligt, draait hij deze rustig binnen. “Door de gevlochten lijn voel je elk hobbeltje. En een schone bodem op je stek is belangrijk, want rond hele steile taluds en mosselbanken ga je geheid vis verspelen.” Pas als hij zeker weet dat zowel de diepte als de bodemstructuur in orde zijn, pakt hij de rest van zijn spullen uit. Daarbij plaatst hij twee paaltjes in de grond met drie meter touw ertussen, om vervolgens zijn lijn veertien keer om de paaltjes heen >>

HOUD DE HENGEL NA DE WORP BIJNA VERTICAAL OMHOOG EN BEWEEG JE WERPARM MEE ZODRA DE LIJNCLIP DE KORF AFREMT – ZO VANG JE DE KLAP AL IN DE LUCHT OP EN VOORKOM JE DE KANS OP LIJNBREUK

te draaien. “Dat maakt in totaal 42 meter”, rekent hij voor terwijl hij de lijn vastzet achter de lijnclip. “Nu weet ik zeker dat ik altijd op exact dezelfde afstand vis.”

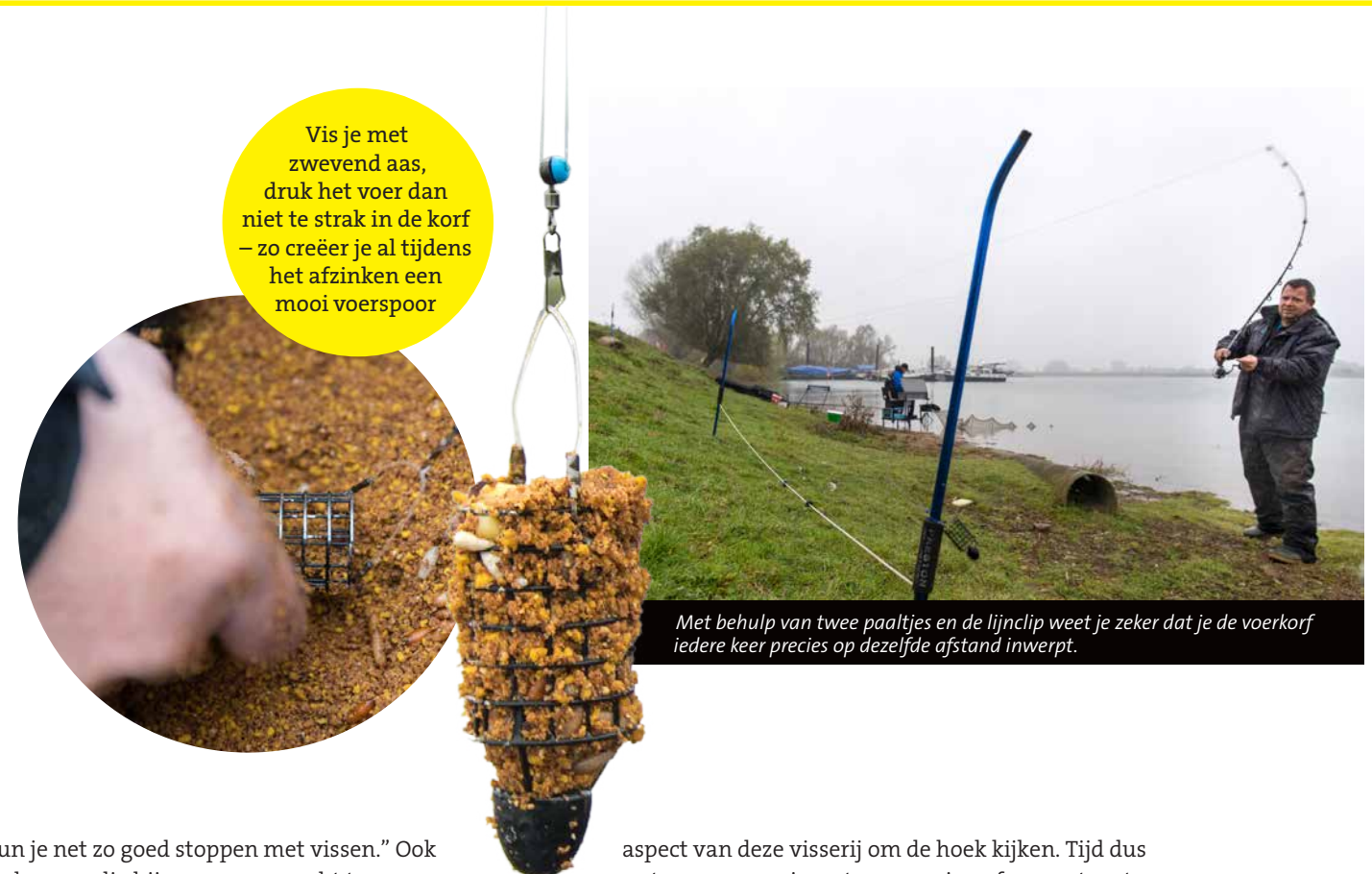
SCHRAAL VOEREN

Inmiddels zijn we een kwartier verder en zit er nog steeds geen aas op de haak. “Deze investering is de ‘verloren’ tijd dubbel en dwars waard. De juiste afstand, diepte en een schone bodem leveren simpelweg meer vis op”, zegt de ervaren wedstrijdvisser. Ook bij het bereiden van het voer zijn het de details die een sessie kunnen maken of breken. “Het toverwoord in de winter is schraal. Gebruik dus geen voer dat de vis snel

verzadigt. Zodra het water echt koud is – 7 à 8°C – kies ik voor een mix van een standaard feedervoer (zonder vismeel) en leem (verhouding 50%/50%) die ik aanvul met wat gemalen of gekookte hennep. In de korf stop ik ook hooguit vier à vijf casters (madenpoppen) en een enkele drijvende made.”

ACTIEVE VOORNS

Aangezien het water tijdens deze reportage half november nog vrij warm is, voert Henri iets steviger dan in de echt koude maanden. “Zo heb ik zelfs wat maïs en wormen bij me. Dat is in de winter echt uit den boze. Dan verzadigt je de vis, valt het heel snel stil en

Vis je met zwevend aas, druk het voer dan niet te strak in de korf – zo creëer je al tijdens het afzinken een mooi voerspoor

Met behulp van twee paaltjes en de lijnclip weet je zeker dat je de voerkorf iedere keer precies op dezelfde afstand inwerpt.

kun je net zo goed stoppen met vissen.” Ook de brasem die hij nu nog verwacht te vangen, laat het volgens hem hartje winter afweten. “Die gaan op de hele diepe stukken echt in de wintermodus en eten nauwelijks meer. Voorn blijft daarentegen wel actief. Dat is de vissoort waar je ‘s winters op mikt”, zegt Henri terwijl hij twee casters op een haakje maat 16 rijgt.

SUBTIELE AANPAK

De rest van zijn montage is ook vrij subtiel. “De haaklijn is van 10/00 nylon. Die is via een connector verbonden aan de voorslag van 26/00 nylon, waar een lus in zit met daarin de schuivende 30-grams voerkorf. De hoofdlijn op de 4000-formaat molen is een 8/00 gevlochten lijn.” De keuze van de hengel sluit hierop aan. “Mijn voorkeur gaat uit naar een medium feeder met een behoorlijk soepele top en veel damping. Naar mijn idee verspeel je zo minder vis en zie je bovendien de meest geniepige aanbeten.” Dat is nodig ook, want volgens de Duivenaar lijken ze onder water soms met mes en vork te eten. “Het kleinste tikje kan een bak van een voorn zijn, maar soms trekken ze je top echt helemaal krom.”

EXPERIMENTEREN

Vandaag vallen de aanbeten echter duidelijk in de eerste categorie. Het lijkt gezien de minieme tikjes op de hengeltop wel alsof de vis heel voorzichtig aan het aas zit te plukken en niet volle bak doorbijt. “Vrij troebel en stijgend water zijn ‘s winters de perfecte omstandigheden, maar toch wil het nog niet echt”, zegt Henri enigszins vertwijfeld. Hij pakt wel de nodige kleine voorns, maar het formaat baksteen waar hij eigenlijk voor komt laat zich nog niet zien. “Op zich is dat ook wel weer mooi, want nu komt het technische

aspect van deze visserij om de hoek kijken. Tijd dus om te gaan experimenteren en zien of we met wat aanpassingen wel de grote vissen weten te vangen.”

ZWEVEND TROSJE

De verandering in strategie bestaat eruit dat hij een andere waterlaag bevest door zijn haakaas drijvend te maken. “Aan het begin van een sessie vis ik op de bodem met een haaklijn van 1 meter. Blijven overtuigende aanbeten uit, dan wissel ik eerst van haakaas en schakel ik bijvoorbeeld over van casters naar pinkies”, legt hij uit. Maar aangezien dat vandaag niet werkt, schakelt hij over op een andere tactiek. “Door de haaklijn 1.40 meter lang te maken en twee drijvende maden plus een drijvende nepmade op de haak te prikken, kun je het aas zwevend aanbieden. Zo’n trosje verleidelijk wapperende maden kan soms net de trigger zijn voor de voorn om tóch toe te happen.” In sommige gevallen verlengt Henri de haaklijn tot wel 2.5 meter. Bij deze aanpak drukt hij het voer niet te hard in de korf. “Dan creëer je al tijdens het afzinken een mooi voerspoor.”

OERSTERK

De tactiek van Henri lijkt te werken als er zich niet veel later een forse voorn meldt. “Grote riviervoorns zijn schitterende en aan het juiste materiaal ook sterke vissen”, glimlacht Henri tevreden als de blankvoorn het landingsnet in glijdt. Waar we stiekem hopen op het eerste schaap over de dam effect, blijkt deze vis helaas niet de opmaat te vormen naar een hele rits grote exemplaren. Aangezien Ben de nodige brasems vangt, schakelt Henri net als zijn koppelmaat weer over op de bodemvisserij. “Je wilt toch die hengeltop krom zien gaan; in dit geval dan maar op een mooie platte”, verklaart Henri zijn tactische wissel. “Die grote voorns zitten nu vast nog op de rivier en komen wel als het straks echt koud is.”